

representatives of the Ukrainian diaspora (Y. Bilinsky, B. Vynar I. Maistrenko, G. Boffa, A. Katsenelinboigen, N. Werth, G. Hosking). Foreign scientists were the first to see M. Khrushchev's desire to gain support of the regions in order to undercut the ministries' influence along with the desire to resolve the economic problems.

A characteristic feature of the fourth period was the advent of the memoirs by representatives of the Ukrainian republican political and governmental establishment, such as O. Liashko and I. Pogribniak which are distinguished by viewing the reformation carried out in M. Khrushchev's epoch from the view point of the Ukrainian interests.

It is noteworthy that there is no unambiguous evaluation of the experience of the regional industry in Ukrainian (O. Voroshylov, P. Gordiienko, V. Baran, V. Danylenko, O. Danylin, A. Sarzhan, O. Garmash, L. Krutova, O. Reshetniak, A. Buzhdezhan) and Russian (I. Blagiykh, O. Leibovych, V. Shestakov) scientific literature of the fourth historiographical period. Rather a wide range of observations is observed: from challenging the very fact of the reform to considering it to be an absolute apology.

Key words: *Modern Russian and Ukrainian historiography, situation in historiography, political and ideological factors, N. Khrushchev, Regional Economic Council (1957 – 1965).*

РЕЦЕНЗЕНТИ: *Гедьо А.В., д.і.н, проф.; Чура В.І., к.і.н., доц.*

УДК 930.1:94(477)“18”(045)

О. В. Лукашова

ВИСВІТЛЕННЯ ПОСТАТІ КОШОВОГО ОТАМАНА ІВАНА СІРКА В УКРАЇНСЬКІЙ ІСТОРІОГРАФІЇ ХІХ СТ.

У статті досліджуються особливості поглядів українських істориків ХІХ ст. В Ломиковського, М.Маркевича, М.Сементовського, М.Максимовича, А.Скальковського, В.Антоновича, Д.Багалія, Д.Яворницького, Є.Альбовського щодо постаті кошового отамана Війська Запорозького Івана Сірка. Аналізується ставлення цих авторів до політичної та військової діяльності видатного козацького ватажка. Акцентується увага на тому, що праці істориків ХІХ ст. є важливим внеском у подальшому дослідженні особистості І. Сірка в історіографії.

Ключові слова: *кошовий отаман, Запорозька Січ, історіографія, концепції істориків.*

Життя і військова діяльність Івана Сірка певною мірою висвітлювалися українськими істориками ХІХ ст. Цей період займає винятково важливе місце в розвитку історичної науки. Особливість його в історіографії зумовлювалася потужним зростанням ролі історичної науки в суспільному житті, українським відродженням.

ХІХ ст. збагатилася рядом нових історичних творів, які започаткували шляхи до осмислення історичних подій і явищ. Вони часто ґрунтувалися на використанні різних джерел.

Оцінки щодо діяльності Івана Сірка, дані істориками цього періоду, становлять науковий інтерес. Це питання недостатньо досліджене в історичній літературі. Загальні наукові розвідки, присвячені проблемам історіографії України ХІХ ст., належать таким вченим як Д.Дорошенко [3], М.Марченко [8], Я.Калакура [5], І.Колесник [6]. Існує багато досліджень, присвячених саме творчій діяльності істориків ХІХ ст. Необхідно

визначити спеціальні дослідження, присвячені постаті Івана Сірка, в яких аналізуються праці істориків XIX ст. щодо постаті знаменитого кошового належать Д.Яворницькому [17], Ю.Мицику [11], В.Маслійчуку [9].

Метою статті є вивчення особистості та військово-політичної діяльності кошового отамана Івана Сірка на основі аналізу праць українських істориків XIX ст. З цією метою розглянуто наукову спадщину В.Ломиковського [14], М.Маркевича [7], М.Сементовського [13], М.Максимовича [10], А.Скальковського [15], В.Антоновича [2], Д.Багалія [12], Д.Яворницького [16;17], Є.Альбовського [1]. Зазначені дослідники давали свою оцінку постаті кошового Івана Сірка.

Так, В.Ломиковський називав Івана Сірка «малоросійським гетьманом», «отаманом козаків» господарем Січі і писав, що «Запорізька Січ стала тоді долею його» [14, с. 15]. Наведені істориком факти говорять про те, що кошовий отаман Іван Сірко користувалися великим авторитетом серед козаків на Січі [14, с. 16]. Автор констатував той факт, що коли у 1667 році, за Андрусівською угодою Дніпро став кордоном між Росією і Польщею, то «отаман козаків» почав ухилитися від влади малоросійського гетьмана і «вклонився всією дружною до Польщі» [14, с. 15]. Стамбул теж пропонував отаману допомогу і підтримку: «об'єднати гетьманську гідність знову воедино». Сірко проголосив себе гетьманом, але в 1675 році, побачивши слабкість і своє безсилля піддався Росії. З того часу при різних коловратностях були кошові питомі начальники» [14, с. 16].

Прихильно висловлювався щодо постаті Івана Сірка М.Маркевич – відомий як автор «Історії Малоросії» з давніх часів до кінця XVIII ст. Історик розглядав кошового як справедливого й хороброго, а разом з тим хитрого і заповзятливого, який «захоплював промовою серця співвітчизників, лякав розумним відкликанням супротивників, звуком запорізької зброї наводив трепет у турків, поляків і татар» [7, с. 87]. М.Маркевич називав І.Сірка «справжнім козаком, героєм України» [7, с. 100], вважав, що отаман був вільним у задумах, швидким в їх виконанні і носив не дарма назву «батька» від своїх запорожців.

Розповідаючи про черговий похід кошового проти турків історик писав: «Вже Кримці з-під Чуднова поверталися на півострів; біля порогів напав на них кошовий Сірко, про смерть якого бувало Турки молилися у мечетях» (1660 р.) [7, с. 106]. Цей факт підтверджує вже прийняте ставлення до І.Сірка як постраху до турецько-татарських загарбників, які називали його урус-шайтаном (руським чортом) і були свято переконані, що йому допомагає нечиста сила. В своїй праці М.Маркевич не обійшов і напружену боротьбу кошового проти нового правобережного гетьмана Павла Тетері і його покровителів в особі польських магнатів і шляхти (однак, тут він писав про марні намагання Сірка, про його поразку в цій боротьбі, в якій «він ледве встиг врятуватися») [7, с. 110], і про складні відносини Сірка та гетьмана Петра Дорошенка, про арешт Сірка без суду і слідства як «державного злочинця» тільки тому, що Москва не бажала мати в Україні гетьманом таку енергійну, неспокійну, популярну, заповзятую людину.

М.Маркевич зазначав, що в роки, коли Україна загрузла в міжусобних війнах, коли кожен з претендентів на гетьманську булаву переслідував тільки свої інтереси, не думаючи, при цьому, про долю людей і країни, коли в «обох Українах» було чотири головних діяча: Брюховецький, Юрій Хмельницький, кошовий Сірко та Петро Дорошенко, але один тільки з них був людиною благородною – Сірко, а Юрій та Петро були розорителі України» [7, с. 116].

Описуючи суспільний устрій другої половини XVII ст. історик М.Сементовський констатував, що у запорожців улюблені народом старшини управляли кілька років, а іноді і до смерті. Одним із прикладів він наводив постать Івана Сірка [13, с. 20].

Для істориків Іван Сірко був не тільки славним отаманом, але і достатньо впливовою історичною фігурою. З його думкою рахувалися, до нього прислухалися і політики, і прості козаки, і навіть історики використовували його листи як фактичний матеріал. Існування деяких листів кошового ще раз підтверджує хибність того факту, що він був неписьменним. М.Максимович в 1859 році, в «Листі про Б. Хмельницького» писав так: «про Богдана як про Запорожця найважливіше для мене свідоцтво сучасного йому Запорожця, славного кошового отамана Івана Сірка», де він розглядав чорноморські походи козацьких вождів [7, с. 412]. У своєму листі, про котрий згадує М.Максимович, Сірко описує похід 1620 року. Можна припустити, що такий яскравий опис походу, здійсненого козаками на турків може свідчити про те, що славетний отаман брав у ньому активну участь.

У 40-х роках XIX ст. вийшла в світ «Історія Нової Січі або останнього коша Запорізького» А. Скальковського. Історик знайшов і зберіг архів Коша Запорізького, на підставі якого написав низку праць. Автор не приводив ніяких даних про життя та діяльність Івана Сірка, не давав йому ні позитивну ні будь яку іншу оцінку, але все ж таки не лишив цю величну особу без уваги. Так само, як і В. Ломиковський, учений висловлювався про чільну роль та значимість посади кошового отамана, наводячи за приклад ім'я славетного Івана Сірка. Історик писав, що звання кошового тривало тільки один рік й залежало від вибору товариства. Зовсім небагато хто утримував його кілька років підряд, а саме знаменитий Сірко [15, с. 68-69]. Також А. Скальковський писав, що період, коли Січ або Кіш була на Чортомлику, був ознаменований подвигами саме Івана Сірка [15, с. 225].

В.Антонович називав Івана Сірко - «славетний кошовий отаман, страховище бісурманів» [2, с. 260]. Автор давав коротку але змістовну характеристику сміливості кошового: «це був сміливий, енергійний ватажок, що йшов у бій як на бенкет, не дбав за добичу та роздавав її козакам. Татари, перед якими з таким жахом утікали інші народи, лякались та його називали чортом» [4, с. 204].

Вчений писав, що, деякі малоросійські літописці вважають що, у проміжку часу між зреченням Ханенка і призначенням Гоголя гетьманом призначений був від польського уряду кошовий Сірко. Але В.Антонович припускав, що ймовірно гетьманство приписували кошовому за помилку, внаслідок відомої сучасникам поваги, що чинив запорізькому Івану Сірку Собеський, а також внаслідок вигідних для поляків походів, що вживаються в той час Сірком із Запоріжжя на кримчаків [2, с. 260]. На відносинах кошового з гетьманами автор не зупиняв увагу. Однак, деяка констатація факту стосунків отамана з гетьманом П.Дорошенком в дослідженнях В.Антоновича присутня. Так, він писав, що перед тим, як скласти свої козацькі клейноди, гетьман зв'язався з кошовим Іваном Сірком, «щоб віддати свою булаву народові, який його обрав» [2, с. 260]. Уособленням народного слова був для П.Дорошенко саме кошовий. Згадував історик про те, як І.Мазепа потрапив у полон до запорожців, коли кошовим на Січі був саме Іван Сірко. Тут в характеристиці особистості кошового з'являється ще один красномовний прикметник - «дикий Сірко» [4, с. 205].

Запорізьким героєм називав Івана Сірко Д.Багалій, В своїй праці - «Нариси з історії колонізації й побуту степовій околиці Московської держави» - в уста кошового він вклав заклик, який чітко характеризує ставлення отамана до поляків і турків: «Ляхи нашу худину поїдають, а татари нашу кров п'ють» [12, с. 395]. Саме від Д.Багалія ми дізнаємося про нові дані в біографії отамана, а саме, що в часи гетьманування

І.Брюховецького Іван Сірко перебував у слобідсько-українських містах. Це були Цареборисів, Маяцк, Зміїв, Валки і Мурафа [12, с. 473]. Дослідник писав, що під Харковом у другій половині XVII століття з'являються «приватні слободи» і повідомляв про поселення слобідки Артемівки колишнім харківським полковником Іваном Сірком. «Ця слобідка була поселена в дачах Мерефенській сотні в урочищі на річці Мерефі на полковій землі, в якій було населено вільних людей черкас 20 дворів колишнім харківським полковником Іваном Сірком. І володів полковник цією слобідкою орної і непахотної козачої землі округи тієї слободи на 30 чвертей, а лісу 3 версти, а після він віддав її в придане за дочку» [12, с. 500-501].

Дослідженню постаті Івана Сірка приділив увагу відомий історик козаччини Д.Яворницький. Кошового отамана він називав «колосальною і, разом з тим, типовою особистістю славетного запорізького козацтва». Історик писав, що у сучасників, славетний козак був «предметом загального подиву», а у людей наступного покоління він служив «прикладом самого ревного і самого живого наслідування» [16, с. 49]. Кошовий отаман Іван Сірко в оцінці Д.Яворницького – це великий Запорожець, найголовніший запорозький діяч XVII ст., типова особистість славного запорозького козацтва, справжній запорозький лицар, який боровся за повну незалежність Запорожжя не тільки від Москви, а й від гетьманської влади. Цій багатогранній особистості дослідник присвятив історичну монографію «Іван Дмитрович Сірко, славний кошовий отаман війська запорізьких низових козаків».

Д. Яворницький перший, хто на підставі зібраних архівних даних та усних переказів і легенд надав повну характеристику життя та військової діяльності Івана Сірка і привів нові дані про місце і обставини його народження і про сімейний стан. Так, учений писав, що Сірко народився саме в Мерефі, правда, точну дату народження не вказав. Про народження славетного козака він приводив цікаві факти, ніби майбутній кошовий запорозький народився з зубами і це було знаком того, що він весь свій вік гризтиме ворогів [16, с. 76]. Про молоді роки запорозького героя історик нічого не писав, проте першим зазначив, що Сірко був одружений і мав двох дочок і синів (але зазначив, скільки було в нього синів джерела ніде не вказують). Кошового історик характеризував як мужню, хоробру, дивно відважну заповзятливу у вищому ступені рухому людину [16, с. 69], яка, за його словами, вічно воювала, якщо не з турками, то з татарами, якщо не з татарами, то з поляками, якщо не з поляками, то з росіянами [16, с. 69].

Багато інформації про Івана Сірка було записано істориком зі слів місцевих жителів – сучасників, серед яких ходили легенди про кошового. Наприклад, вони розповідали про те, що Сірко не тільки людей перемагав, але і нечистих чортів. На підтвердження сказаного існувала така легенда про походження назви р. Чортомлик: «Річка Чортомлик, де стояла Січ Сірка, тому й називається так, що в неї був убитий Сірком плескавшийся біс».

Про політичну непостійність Івана Сірка писали багато істориків, але прокоментував таку особливість його дій саме Д.Яворницький. Історик стверджував, що на такі різкі переходи кошового від царя до короля і назад не можна дивитися як на зраду одному і вірність іншому, так як запорізькі козаки вважали себе вільними людьми і ні від кого незалежними. Однак, це не заважало отаману вести переговори з іншими державами. Проте, чому він точно не зраджував, так це тому, що був заклятим ворогом «бусурманів» [17, с. 80].

Автор вказував, що І.Сірко виступив на історичну сцену вперше в званні полковника українських козаків, а потім у званні кошового запорізьких козаків, і з тих пір протягом 26 років, з 1654 по 1680 фігурував на цій посаді [17, с. 80]. Як кошовий

він співпрацював з російським царем, з польським королем, турецьким султаном, кримським ханом і молдавським господарем, брав участь у 55 битвах і майже скрізь виходив переможцем.

Учений досить докладно описує відносини кошового з гетьманами, і з іншими відомими особистостями, які були основними учасниками подій Національно-визвольної війни: Ю.Хмельницьким (в обранні якого гетьманом він брав активну участь), з І.Брюховецьким і Р.Косаговым (з яким вів згуртовані бої проти турків і татар), Д.Дорошенком (з яким перебував у родинних стосунках, але дуже часто їхні погляди на майбутнє України розходилися).

Д.Яворницький також розповів у своїй праці і про інші важливі події біографії славетного козака. Наприклад, про бажання стати гетьманом, в якому йому завадив незадоволений таким рішенням царський уряд, і про принизливе заслання до Сибіру, якого, як вважав історик, І. Сірко не забув і не пробачив, і про випадок, коли він зміг нагадати «про всі провини царя відносно нього». Цим випадком була поява на Січі лжецаревича Семіона. І про зустріч кошового отамана з майбутнім гетьманом І.Мазепою.

Історичні відомості про минуле Харківського полку поступово збирав краєзнавець Є.Альбовський. Не могли не зацікавити історика життя та діяльність Івана Сірка, а саме факт спроби підняття кошовим отаманом повстання в Харкові в 1668 році. Є.Альбовський представив Івана Сірка як запорізького героя, знаменитого своїми блискучими перемогами над татарами і поляками, який, на думку історика, відрізнявся незвичайною особистою хоробрістю, був щедрим, добрим і безкорисливим, користувався повагою і безмежною довірою козаків і, часом, розташуванням Москви [1, с. 35].

Спираючись на дослідження літописця Самовидця і історика Д. Багалія Є.Альбовський також досліджував питання про полковництво отамана. Він писав, що Іван Сірко завідував під час смуги, зробленої гетьманом І.Брюховецьким, Зміївськими, Мерефянськими і Печенізькими черкасами і його називали харківським полковником [1, с. 35]. Також як і Д.Бантиш-Каменський Є.Альбовський вважав, що залучити людей до бунту кошовому вдалося лише за допомогою свого авторитету, яким він користався між усіма козаками. Історик писав, що «звинувачувати бунтівників важко так як на чолі зрадників - харківських козаків стояла така особистість як Іван Сірко, в якому всі бачили героя, залятого ворога поляків і татар. До того ж особистість ця займала такий видний пост, як кошового отамана січовиків, яких козаки ставили собі звичайно в ідеал і завжди наслідували їм» [1, с. 35].

Дослідник вказував, що кошовий отаман жив в Мерефі і був сімейний. У нього була дружина - «Сірчиха-Іваниха», два сини: один помер, інший був убитий в сутичці [1, с. 35]. Про те, що у кошового були ще дві доньки свідчить такий факт, наведений істориком: «сільце Артемівку він віддав у придане за дочкою сотникові мерефянських козаків Івану Артеменко. Водяний млин успадкував після смерті Сірка інший його зять, сотник тих же козаків Іван Сербін» [1, с. 69].

Однак, Є.Альбовський сумнівався в даних, наведених істориком Д.Яворницьким у своєму дослідженні з приводу народження кошового Сірка саме в Мерефі. Так, він вказував, що рік заселення Мерефи точно не відомий (приблизно 1655-1659), але вона виникла після Харкова, про що говорить наведений у роботі історика документ «про зняття варті з Харківського острожка на Іржавому Колодезі тому, що від муравського шляху оселилася слобода Мерефа» [1, с. 69]. Тому історик припускав, що Іван Сірко часом жив в Мерефі і біля неї володів землею, на це є багато свідчень. Дуже може бути, що Сірко брав участь в її заселенні за загальним рухом в Придонецький край, як

побудував слободу Артемівку. Тому твердження, що І.Сірко був родом з Мерефи, є, на думку Є.Альбовського, «великою помилкою, як по відношенню до предмету дослідження, так і всього краю, з історією заселення якого поважний історик, отже, незнайомий» [1, с. 69]. Крім того, історик стверджував, що « всією Мерефою Сірко не володів, а тільки землею близько неї, у нього була тут садиба та звичайно «млинок» [1, с. 69]. Під сумнів від поставив і питання про полковництво отамана, вважаючи, що така велика особистість, не міг задовольнятися скромною роллю завідування жменю козаків [1, с. 69].

Отже, протягом ХІХ століття в українській історіографії постать Івана Сірка привертала до себе увагу істориків. Вони зробили вагомий внесок в дослідження життя та діяльності кошового. В працях А.Скальковського, М.Сементовського, М.Максимовича він знов з'являвся епізодично, де вони лише констатували деякі факти з його військової біографії і не приводили нових даних.

Більш детально досліджували і писали про його родину, місце народження і проживання, про стосунки з гетьманами та іншими відомими особистостями Національно-визвольної війни такі учені як М.Маркевич, В.Антонович, Д.Багалій, Д.Яворницький, Є.Альбовський. Кожен з істориків в різній мірі розкривав образ легендарного козацького вітажка, інтерпретуючи його вчинки не лише з позиції власного світобачення, а й в контексті внутрішньої та зовнішньої політичної ситуації в країні. В історіографії утвердився героїчний образ кошового отамана, було визначено його місце в історії України. Дослідники цього періоду залишили цінний спадок щодо висвітлення постаті Івана Сірка.

Однак не тільки українські учені привертала уваги до постаті легендарного отамана, багато досліджень зустрічається серед російських істориків ХІХ століття. Тому, висвітленню постаті кошового отамана Івана Сірка в російській історіографії ХІХ ст. і буде присвячена наступна стаття автора.

Список використаної літератури

1. Альбовский Е. История харьковского слободского казачьего полка (1651-1765) / Е. Альбовский. – Х.: Типография губернского правления, 1895. – 231 с.
2. Антонович В. М. Моя сповідь. Вибрані історичні та публіцистичні твори / В. М.Антонович. – К. : Либідь, 1995. – 816 с.
3. Дорошенко Д. І. Огляд української історіографії / Д. І. Дорошенко. – К. : Вища школа, 1996 – 323 с.
4. Історичні постаті України: історичний нарис / за ред. О. В. Болдирєва. – Одеса : Маяк, 1993. – 384 с.
5. Калакура Я. С. Українська історіографія: курс лекцій / Я. С. Калакура. – К. : Генеза, 2004. – 496 с.
6. Колесник І. І. Українська історіографія (XVIII – початок ХХ ст.) / І. І. Колесник. – К. : Генеза, 2000. – 256 с.
7. Маркевич Н. А. История Малороссии / Н. А. Маркевич. – М. : Издание книгопродавца О.И. Хрусталева, типография Августа Семена, 1842. – 401 с.
8. Марченко М. І. Українська історіографія (с давніх часів до середини ХІХ ст.) / М. І. Марченко. – К. : Київський ун-т, 1959. – 256 с.
9. Маслійчук В. Л. Altera patria: нотатки про діяльність Івана Сірка на Слобідській Україні / В. Л. Маслійчук. – Х. : Харківський приватний музей міської садиби, 2004. – 60с.
10. Максимович М. А. Письма о Богдане Хмельницком // Собрание сочинений М.А. Максимовича. Т. 1 : отдел исторический. – К. : Типография М. П. Фрица, 1876 – 847 с.

11. Мицик Ю. А. Іван Сірко / Ю. А. Мицик. – К.: Києво-Могилянська академія, 2010. – 160 с.
12. Очерк из истории колонизации степной окраины московского государства. – М. : Университетская типография М. Каткова, 1887. – 634 с.
13. Сементовский Н. Старина малороссийская, запорожская и донская. – Спб. : Типография И. Фишона, 1846. – 64 с.
14. Словарь малорусской старины составленный В.Я. Ломиковским в 1808 году. – К. : Типография Г.Т. Корчак-Новицкого, 1894. – 36 с.
15. Скальковский А. А. История Новой Сечи или последнего Коша Запорожского / А. А. Скальковский. – Днепропетровск : Січ, 1994. – 678 с.
16. Яворницкий Д. И. Запорожье в остатках старины / Д. И. Яворницкий. – СПб : Издание Л.Ф. Пантелеева, 1888. – 447 с.
17. Яворницький Д. І. Іван Дмитрович Сірко, славний кошовий отаман Війська Запорізького низових козаків / Д. І. Яворницький. – Дніпропетровськ : Промінь, 1990. – 189 с.

Стаття надійшла до редакції 20.02.2014 р.

E. Lukashova

COVERAGE OF THE FIGURE OF COSSACK CAMP COMMANDER IVAN SIRKO IN UKRAINIAN HISTORIOGRAPHY IN THE XIX CENTURY

During the XIX century in the field of Ukrainian historiography the figure of Ivan Sirko attracted attention of historians. They made a substantial contribution to study of the Commander of Cossack camp life and activity. In the works of A. Skalkovsky, M. Sementovsky, M. Maksimovich his personality appeared episodically again as they just stated certain facts of his military biography but no new data were cited.

Such scientists as M. Markevich, V. Antonovich, D. Baglii, D. Yavornitsky, E. Albovsky carried out a more thorough examination and wrote about his family, place of birth and residence, his relations with Hetmans and other well-known figures of National liberation war. Each of historians in varying degree presented the figure of the legendary Commander of Cossack camp interpreting his deeds not only from the perspective of their own world view but in the context of domestic and external political environment as well. The heroic image of the Cossacks' commander was settled in historiography; his role in Ukrainian history was stated. The researchers of this age created a valuable legacy regarding coverage of the figure of Ivan Sirko.

Key words: *Commander of Cossack camp, historiography, historians.*

РЕЦЕНЗЕНТИ: *Романцова Н.І., к.і.н, доц.; Тарасов С.В., к.і.н., доц.*

УДК 94 (477):342.238“1926”

А. М. Магурчак

ПРОБЛЕМА ВЗАЄМИН ЕКЗИЛЬНОГО УРЯДУ ЗУНР З КРАЄМ КРІЗЬ ПРИЗМУ ЛИСТУВАННЯ АНДРІЯ ЖУКА І РОМАНА ПЕРФЕЦЬКОГО В 1926 Р.

В публікації висвітлюється погляди одного із очільників української еміграції Відня Андрія Жука в ракурсі взаємовідносин закордонного центру на чолі з Євгеном Петрушевичем і Галичини, а саме: створення нової політичної партії в Галичині